கிரகபுத்தகத்தின்பதிப்பாளர் (printer of planet's book)

அப்போதுநீங்கள்கிராமத்தில்இருந்தீர்கள்

கோடாரியுடன்வீட்டிலிருந்துவெளியேறும்போது, ஓலிவ்அல்லதுவில்லோமரநிழலின்சூரியன்அவனுக்காககாத்திருக்கும்என்பதில்உறுதியோடுஇருந்தான்.
இன்றிரவுஅவனதுவீட்டைகடக்கும்வானின்நிலவுஅவனதுபாதைக்குமிகஅருகில்இருக்கும்.
காற்றுஎங்குசெல்லும்என்பதுமுக்கியமில்லைஅவனுக்கு.

வானின்நீலம், பழத்தின்சிவப்பு, இலைகளின்பச்சை: நாளின்பக்கத்தில்இந்தநிறங்கள்தான்-அவனதுகரங்களில்இருந்து -பரவுகின்றன.
கலையின்கரங்கள்எடுத்துவந்ததுபற்றியஅக்கரைஇல்லை;தனதுகைகளின்வேலையைரசிக்கும்கலைஞன். பொருளின்உள்ளிருக்கும்பொருள், தோற்றம்பற்றிஅல்ல, அவற்றைஎப்படிவிவரிக்கிறான்என்பதுபற்றி.
ஏனென்றால்அவனுக்குத்தெரியும்பொருட்களைஎப்படிக்கேட்பதுஎன்று,
மேலும்எப்படிஅதனுடன்பேசுவதுஎன்றும்.
மனிதர்கள்என்னஉணர்கிறார்களோஅதன்விளிம்பில்அவன்வாழ்கிறான்.
செயலைத்சிறைபடுத்துவதும்கற்பனையின்பெருவிருந்தைதடைசெய்வதும்சரிவைக்கொடுக்கும்எனஅவன்நம்புகிறான். அமைதியாகவும்நாடகத்தனமற்றும்நிகழ்ந்துவிடும்சரிவு.
அவனுக்குத்தெரியும்ஒருதோட்டாஅவனதுகலப்பையைஎடுத்துக்கொண்டது.
ஆனால்அவனுக்குமேலும்தெரியும்அவனதுஉழவுக்கலப்பைஎந்தத்தோட்டாவும்போகமுடியாதஆழத்திற்குசெல்லும்என.

நீங்கள்அவனைகலப்பையுடன்காணுவீர்.
போர்க்களத்தில்இருப்பதுபோலஅவன்அதனுடன்போட்டியிடுவதைநீங்கள்உணரலாம்.
அதுஅவனைமுள்புதர்களுக்குமுன்னேஇட்டுச்செல்லும்.
வெறும்காலுடன்அதைப்பின்தொடர்கிறான்அவன்.முற்களையும்நிலத்தையும்கிழிக்கும்கலப்பையின்ஒலிசேர்ந்துகொள்ளும்உங்களிடம், உங்களைஊடுருவும்.
முரடானமுரசொலிவானத்தைநிரப்புவதுபோன்றஅந்தஒலிகேட்பதற்குஇனிமையாய்இருக்கும்.

அப்போதுநீங்கள்நாட்டுபுறத்தில்இருந்தீர்கள். ஆற்றின்கரையோரமோ, மலைகளின்அடிவாரமோஅல்லதுபாறைகளுக்கிடையில்தொலைந்துபோனகிராமத்திலோ, பத்தாம்மற்றும்இருபதாம்நூற்றாண்டுகளின்இணைப்பானசிமெண்ட்தாழ்வாரங்கள்கொண்டமண்வீடுகளின்அருகினிலோ -
இப்போதுநீங்கள்எங்குநடந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்என்பதுமுக்கியமில்லை,
தெருக்களையும்கடைகளையும்மறந்துசுற்றிலும்பார்வையைச்செலுத்துங்கள்.
ஒப்படையுங்கள்உங்களை, காற்றில்ஒருஇலைபறப்பதுபோல, கிளைகளைப்பூஞ்சைகவ்வுவதுபோல, மகரந்தச்சிதறல்போல. குழந்தையாகிவிடுங்கள்.
பிறகுதான்புலனாகாதஉருவங்கள்உங்களைஅடையும்.
முனுமுனுக்கும்மர்மங்கள்கொண்டதனிமையின்பொக்கிஷம்.
இல்லாமல்போனதுஉடனடியாயஇருக்கத்தொடங்கும். ஒவ்வொருமரமும்ஒருமனிதர். ஒவ்வொருகல்லும்ஒருசமிக்ஞை.
சிறுவிலங்குகளின்கூட்டம்புற்களுக்கும்தாவரங்களுக்கும்மத்தியில்,
தூரத்துநட்சத்திரங்கள்போலபிரகாசிக்கும்.
தோள்களும்தலைகளும்கொண்டகற்கள்இரவில்உங்களைப்பின்தொடரும்.
விடியலில்சோர்வுடன்வீடுதிரும்புபவர்களைக்கண்டுஉற்சாகம்கொள்ளும்பெண்கள்போலமரங்களுக்கிடையில்ஓடும்ஓடைகள்சலசலக்கும்.

கிராமம்ஒருகவிஞர்அல்லமாறாகஏறக்குறையஅதுஒருஓவியர். அதுஒருஅற்புதச்செயல், ஒவ்வொருநாளும்அதேஅழகைத்தீட்டிக்கொள்கிறது.
இந்தமீட்சிஒவ்வொருநாளும்ஒரேமாதிரியானஇயக்கத்திலிருக்காது, கடலலைபோல, அல்லதுதனதுஒரேஉடையானமணலால்தன்னைப்பாவிக்கொள்ளும்பாலைப்போல.
அதன்வெளிப்பாடுஎப்பொழுதும்தனித்தன்மையுடயதுஅல்ல,
என்றென்றும்சூனியத்தில்இருக்கும்இயற்கையின்முழுமையிலிருந்துவருவதுபோல.

அப்போதுநீங்கள்கிராமத்தில்இருந்தீர்களா? ஏறக்குறையநான்மறந்துபோனதுநினைவுக்குவருகிறது. கிராமத்தின்வெளிச்சத்தைமறுத்த, தனிமைக்கானமுடிவைமேற்கொண்ட, மலைக்குமறுபக்கம்அமர்ந்திருந்த, அல்லதுசதுக்கத்தில், அல்லதுகறுப்புஆடுகள்மற்றும்வெறும்கால்களுடையகுழந்தைகளுக்குஇடையில்.
தனதுபாதையைத்தீர்மானித்த - மரங்களுக்கிடையில்பசும்புற்கள்போர்த்தியஓடையை – பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைஞாபகம்கொள்கிறேன்இப்பொழுது.
அதுவலியில்முனங்குகிறதுஎன்றுநினைத்தோம்.
இப்போதுஅந்தஓடையின்ஞாபகத்தைஏன்உலர்த்திவிட்டோம்எனஉணர்கிறேன்.
சாலையின்தூசுகளில்சித்தரிக்கப்பட்டிருக்கும்களிமண்நம்மைஓடைக்குஇட்டுச்செல்கிறது.
நமக்குஎன்னதெரியும்என்பதையும்நமக்குஎப்படிஎழுதுவதுஎன்றுதெரியாதுஎன்பதையும்அந்தசித்தரிப்புகளில்வாசிக்கிறேன்: நமக்குமுன்னால்சூரியனின்அமைதிசென்றுகொண்டிருக்கிறது, எப்பொழுதும், அசையாமல்.